

Δέ θάγην περάσει οὗτε τρεῖς μέρες
καὶ ὁ προστάμενος μάς ζῆταις οὐκ πάμε στὸν κινητό—
γράπτο,

θὰ τριήμερος γέτεται. Εἶπε, δὲ οὐκέτροι ξέσκον,
ἔμετο τὸν λασπουκίατος καὶ φύγαμε τρέχοντας—

β' ἡμετέρῳ
ἄλι, τί λέω, θάγηται,

ἔτοι συρρήματος νὰ κάνουμε γιὰ μάς στηριζή,
μᾶς στὸν συλλογιστήματος τοὺς δρόμους πάλι, τὰ ένοπο—
θάνατα παπούτσια μας,
νὰ μὴ γέλεις ω̄ ἀγρούδεσσι, τίνα κακινούργιο ἔσσαρουγκ—
απέλινο νὰ δοῦις αγριεσσά κάτιν δυστύχημα στὸ δρόμο—
καὶ νὰ σὲ βροῦν μὲ τοῦτο δῶ τὸ παλιωμένο μασφόρι—

α' ἡμετέρῳ
τὰ σκεφτήματα δια, καὶ εἴπαμε: τί σηματία έχει σήμερα
τὴν αὔρη, αὐτὸν κάποιο θὰ γίνει,

καλόμε μόνο λέρο ποὺς κρονισμάστε μπό ξεναν παλιό, προ-
αύσινο φέρο, ποὺ ξένης πιά
ὑπολογισμός—καὶ γέτερα,
γνωστήκες τοῦ ἀνέμου, τῆς βρογῆς, τοῦ κορυκιστοῦ,
δεγχήματα τὰ βιαστά του γαλιά,

ενώ την θάξ διὰ μάσ μας έκαναμε μαγγά—
ο δειπνόθενος πόνος μας.

β' ἡμετέρῳ
Τοτερο πέρασε καὶ αύτο. Καὶ μουχί^τ
μέσα στὴν αὔγ' τα, κατόπι, καὶ τὸ σκοτεῖδι
ζανάρχεινται στὸ νῦν κεῖνος οἱ δῆρες
ἀστρα. Κι διατριχεύονται.

Μὰ δὴ πὰν ἀπὸ φέρο.

308

Kai τότε νούθεις τὴν ταπείνωση
ὅτι νὰ μπομενες τὸ κακό,
μᾶς τὴν πολὺ πυκῆ ταπείνωση
νὰ τὸ θέλεις.

Kai πάντας γνωστέμε τὸ καλύτερο.

AΝΤΡΕῖ

Tὰ βράδια ζανθίμαστε στὰ ομηλασμένα μέσα καπούλι
μὲ τὴν παναράγητη λιγνίσματά τῆς μεθήν, τις πόρτες πολὺ^τ
δουνγοκλενούντας κλαίνε τὰ πολιά
καὶ τὰ κοντότα τραπέζεα τους που πάνε γιὰ λέγο ω̄ ἀ-
κουμπήσεις ο ἀνθρώπινος πόνος—
δρες ἀλλοκοτες που καθατισμένοι δίπλα - δίπλα πάνουνε ἡ
ξαρνητή φιλά κι ο ἀπεβόλοτας φόνος.
Πίνουμε, βλαστημάτε, η λέμε κάτι βιασει γνυρούσκη-
καζάς τραγούδια

Κι διλοτε καραντίνημε τὴν πενία μας μὲ τὴν ξέρμολό—
κρυψαὶ τὸ ἀρμένιο, ξένα ἀποφραγμένα
Κι διλοτε ἀμύνοις οικυμένοι πάνω διπτὴ τὴν φυγή μας
βιέστουμε νὰ περνοῦ διεσ τοῦ κόσμου οἱ λιτορίες:
καρημοὶ καὶ θάλασσας, θεῖνοι καὶ πεθιμένες τὰ λιτανά
καὶ τὰ μελιούσες — διοι οι παράδεισοι καὶ ὅλες

οι ἀπορτίες...

Mες στὴ βιέστεια ψηγή μας βιέστουμε νὰ παλεσουν χρό-
να τῶρα μεγάλα περιστατικά καὶ δράματα καὶ τα-
πείνες, μεταλλύτες συγγίθεες.

309